

เพชรสีเพลิง

บทที่ 7

เป็นเรื่องปรกติที่รองเท้าคู่เก่าเกือบขาดจะพาร่างสูงก้าวไปตามถนนเปลี่ยวในเวลาค่อนดึก เสื้อบางสีอ่อนมีรอยเปื้อยผุปล่อยให้ลมเย็นผ่านเข้าไปกระทบผิวเนื้อแล้วซ้ำแรงลงในความรู้สึก แม้กระนั้นมันก็ไม่อาจผ่อนแรงร้อนที่รุ่มลึกในหัวใจของชายหนุ่มลงได้ถึงอย่างไรการเดินเรื่อยเปื่อยในถนนเปลี่ยวกลางดึกก็ยังดีกว่าการที่จะเดินงุ่นง่านอยู่ในห้องเล็กคับแคบที่ไม่มีอะไรให้ยินยล นอกจากรอยถลอกเประเปื้อนบนนกำแพงที่ล้อมรอบ

เงินที่เขา มีร่อยหรือลง จนชายหนุ่มต้องคิดแล้วคิดอีก ระหว่างการต้อร้อนอยู่ในเมืองหลวงอย่างไร้จุดหมาย กับการกลับไปบ้านไร่แล้วระบายความแค้นใส่พื้นดินและต้นไม้ด้วยจอบเสียมกับคมขวาน... หนึ่งปีที่เขาฟาดฟันอาวุธลงในดินบ้าง ต้นไม้ต้นไร่บ้าง ไม่ได้ทำให้ความกระวนกระวายใจของเขาลดน้อยถอยลง นอกจากหายไปเป็นระยะสั้นๆ แล้วกลับผุดโผล่ขึ้นมาเด่นเร่ายั่วเข้าให้เขาไม่เป็นสุขอีก แล้วในที่สุดมันก็ทำให้เขาทิ้งแม่และน้องมุ้งตรงมากรุงเทพฯ ที่ซึ่งเขาจะพบชิปไตยและป๋นรสี

โลหิตของเขาเรริกพลุ่งพล่านเมื่อครั้งแรกที่พาตัวเองกลับไปยังบ้านหลังใหญ่โอ่อ่าซึ่งเขาเคยพาป๋นรสีไปส่งด้วยรถสปอร์ตสีเหลืองไฟลของเขาเอง ชายหนุ่มนึกถึงความสุขสม หวานชื่นยามเมื่ออยู่ในอารมณ์รักอารมณ์ใคร่ร่วมกัน ป๋นรสีชอบเขาไม่น้อยจนลืมนึกถึงความแตกต่างในฐานะไปพักใหญ่ ปล่อยตัวปล่อยใจจนความสัมพันธ์ผูกพันหากแล้วจู่ๆ เธอก็เริ่มได้คิดถึงความแตกต่างแล้วพยายามปลีกตัว

มันเป็นจังหวะพอดีกับที่เขาแสดงออกถึงการต่อต้านรุนแรงที่ชิปไตยเข้ามาเกี่ยวข้องใช้อำนาจบีบบังคับสุภักดิ์ น้องสาวของเขาจนท้อง แล้วพาลไล่ออกจากงานเพื่อตัดความยุ่งยาก สุภักดิ์ผิดใจกับสินทพ แต่บอบบางเกินกว่าจะรับปัญหาไหว ก็เลยกินยาพิษหวังฆ่าตัวตายหนีปัญหา

ป๋นรสี ตูตายกับการที่เขาและน้องสาวถูกเหยียบย่ำทำร้ายแล้วยังปล่อยให้ยากลำบากในที่กักขังโดยไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวช่วยเหลือแม้แต่น้อย ความคับแค้นของเขาเพิ่มพูนทวีขึ้นทุกๆ นาทีที่ฝ้ากระวนกระวายหวังไย โดยไม่มีทางจะทำอะไรได้ ว่าสุภักดิ์ที่เดียวตายในโรงพยาบาลหลังจากกินยาจะฆ่าตัวตายจะพยายามฆ่าสองหรือไม่... เพื่อนๆ ที่ทำงานด้วยกันต่างก็หันหลังให้ ทุกคนเกรงกลัวเจ้านายใหญ่ที่สั่งห้ามไม่ให้ใครเกี่ยวข้อง

ในถนนสายเปลี่ยวยามดึกคืนนี้ก็เหมือนทุกครั้งที่สหัสลงผีเท้าหนักและสองมือก็กำแน่นโดยไม่รู้ตัว

ชายหนุ่มชะงักเมื่อเลี้ยวเข้าไปสู่ถนนเปลี่ยวอีกสายหนึ่งแล้วพบเงาของคณกลุ่มหนึ่งเคลื่อนไหวอยู่ข้างรถที่จอดอยู่ข้างทาง เสียงที่ได้ยินแว่ว บอกให้รู้ว่าเป็นเสียงของผู้ชายสองคนกำลังขู่เข็ญคุกคามผู้หญิงคนหนึ่ง

“บอกมาให้ส่งกุญแจรถมา ส่งมาเดี๋ยวนี้”

ฝ่ายหญิงเสียงสั้น ลนลานตอบว่า

“มันหล่นเมื่อคืนนี่เอง ฉันไม่รู้ว่ามันอยู่ตรงไหน เอากระเป๋าสตางค์ของฉันไปเถอะ ฉันจะบอกรหัสบัตรเครดิตแล้วพวกนายไปกดเอาเงินได้ทันทีเลย” เธอระล่ำระลักบอกตัวเลขออกมา

อีกฝ่ายกระซอกแซกในผ้าลูกไม้บอบบางที่ขาดแฉกตามแรง “กูจะเอารถคืนนี้ด้วย”

หญิงสาวร้องอุทานด้วยความตระหนกก่อนจะส่งเสียงร้องให้

“หนอย อีนี้.....” ฝ่ายชายเงื้อมือขึ้น

“มีเรื่องอะไรกัน..!” สหัส อดสอดแทรกไม่ได้

ชายทั้งสองหันขวับมา ฝ่ายหญิงร้องว่า

“ช่วยด้วย ฉันถูกปล้น”

ฝ่ามือที่หยาบกร้านฟาดใส่ใบหน้าเธอดังเผียะ ร่างท้วมในอาการทรูเซไปปะทะรถส่งเสียงร้องให้ลั่น

ชายฉกรรจ์อีกคนหนึ่งหันมาพร้อมกับซุ้มนิดแหลมส่งประกายวาว
“มึงไม่เกี่ยวไปให้พ้นไม่อย่างนั้นจะเจ็บตัว”

ร่างสูงที่แข็งแกร่ง ยืนนิ่งประกายดาววาววูบ เพียงชั่วอึดใจก็
ปรี๋เข้าหาเร็วจนอีกฝ่ายตั้งตัวไม่ทัน พอถึงตัวเขาก็เสยก่าปั่นเข้าที่
ใต้คางคนที่อยู่ใกล้สุดจนเซถลา ก่อนจะตามจับกระซอกมากระทุ้ง
ด้วยเข่าจนฝ่ายนั้นทรุดลงไปกองกับพื้น เขาหันมาทันตะบมมือถือมีด
ของอีกชายหนึ่งทีวัดเข้าใส่ก่อนที่มันจะถึงเนื้อหนัง กระซอกที่เดียว
ก็ตึงบ่าฝ่ายนั้นลงมาแล้วกระแทกเข้าใส่โดยแรง มีดหลุดจากมือ
เจ้าคนร้ายที่ร้องลั่นตัวลงลงในทันที เขาพลิกข้อมือเหวี่ยงมันลงไป
นอนแล้วเตะซ้ำเข้าที่ชายโครงอีกหลายครั้ง

สตรีในอาการทรูที่ยืนมองได้แต่ตาค้างแตกตื่น
ชายทั้งสองพอขยับตัวได้ก็ลุกขึ้นลนลานวิ่งหนี
สหัสหันมามองสตรีที่ยืนตัวสั่นพูดอะไรไม่ออก เสียงถาม
อ่อนโยน ไม่คล้ายนักสู้ที่ดูกระด้างเมื่อครู่ก่อน

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“เปล่า... เอ้อ... เป็น...เอ้อ...”

“เจ็บตรงไหนครับ”

“ไม่... ไม่เป็นอะไรมาก”

เขาก็มลงหยิบกระเป๋าทิ้งที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา เหลียวมอง
หาสิ่งอื่นที่อาจจะตกลงก่อนจะยื่นส่งให้

“ไม่รู้ว่ามีอะไรหล่นหายหรือเปล่านะครับ”

“ไม่... ไม่เป็นไร...”

“คุณขับรถกลับได้หรือเปล่าครับ หรือว่าจะไปแจ้งความก่อน”

“ไม่... ไม่ได้... ฉันท... ฉันททำบุญเจตก”

“ที่ไหนครับ”

“ในรถ อาจจะหล่นไปได้เบาะก็ได้”

“ผมจะช่วยหาให้”

เธอรีบขยับออกห่าง ร่างสูงจึงก้าวเข้าไปเปิดไฟก้มๆ เงยๆ
มองหา ฝ่ายหญิงที่ยืนมองค่อยมีสีหน้าดีขึ้น

อีกครู่ร่างสูงใหญ่ก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกจากรถมาส่งให้

“หาไม่เจอครับ คุณใช้นีโทรเรียกใครให้มารับดีกว่า”

“โทรศัพท์ไม่มีแบตเตอรี่”

เขานิ่งไป ก่อนจะพูดด้วยอาการลังเลว่า “ความจริงผมดึง
สายไฟมาต่อวงจรตรงติดเครื่องได้โดยไม่ใช้กุญแจนะครับ”

สีหน้าเธอออกจะระแวง “ทำไมคุณทำได้”

“ผม... เคยทำงานในอู่ซ่อมรถมาก่อนครับ” เขาไปปัดเพื่อให้
เธอคลายใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็จัดการเลย”

แม้จะไม่แคล้วคล่อง แต่ที่สุดเครื่องยนต์ก็ส่งเสียงคำรามขึ้นด้วย
ความพยายามของชายหนุ่ม ถึงตอนนี้สตรีสาวใหญ่ร่างท้วมใน
อาการทรูที่เฝ้ามองอยู่ก็หมดความหวั่นกลัวหวาดระแวงในตัวเขาโดย
สิ้นแล้ว เธอกลับพึงใจหลังไหล่กว้างหนาแข็งแรง ไบหน้าคมเข้ม
ที่ดูแกร่งกร้าวจริงจังเกินอายุของชายหนุ่มผู้นี้

เขาต้องเด็กกว่าเธอมากกว่าสิบปีเป็นแน่ แต่สร้อยระย้า
กลับรู้สึกจิตใจอ่อนไหวอย่างประหลาด

เมื่อเขาพูดว่า “เรียบร้อยแล้วครับ” เธอก็ถามทันทีว่า

“คุณกำลังจะไปไหน ช่วยขับไปส่งฉันที่บ้านได้ไหม”

ชายหนุ่มไม่ต้องเสียเวลาคิดแม้แต่หน่อย

“ได้สิครับ”

ท่าที่เธอผ่อนคลายเมื่อชายหนุ่มพารถมุ่งไปในทิศทางที่เธอ
บอก... เล่าว่า “ฉันกลับจากงานเลี้ยง หาทางลัดแล้วหลง พอหยุด
จะโทรศัพท์พวกนั้นก็มาเคาะประตูเรียก”

“ดึกตื่นแบบนี้เปิดประตูไม่ได้หรอกครับ มันอันตราย”

“คุณอยู่แถวนี้หรือ”

“ครับ ตรงนั้นเป็นทางผ่านกลับที่พัก ความจริงก็มีเส้นทาง
อื่น แต่เผอิญวันนี้ผมเลือกเดินทางนั้น”

“ดึกตื่นปานนี้ทำไมเธอยังมาเดินอยู่กลางถนน”

“ผมนอนไม่หลับครับ” เสียงตอบออกขรึม

สร้อยระย้าเกล้าและสนใจพอจะถามว่า

“ทำไมถึงนอนไม่หลับ”

อีกฝ่ายหันมามีมขริ่มก่อนจะเมินกลับไปโดยไม่มีคำตอบ

สาวใหญ่เปิดกระเป๋าควานหาหรือออกมาจุกดูสบ เพ่งมอง
ไบหน้าด้านข้างของคนที่จับตาดูอยู่กับถนน เห็นเงาสลัวของเหล็ยมมูม
ที่หน้าดู

เธอรู้สึกพึงใจ

“พรุ่งนี้ไม่ต้องไปทำงานหรือ”

“ผมไม่มีงานทำ”

“อ้าว”

“ถ้าบอกตามตรงคุณจะกลัวหรือเปล่า”

“เธอช่วยฉันไว้ ฉันยังต้องกลัวเธออีกหรือ”

“ผมติดคุกอยู่ปีกว่า พอออกมาแล้วก็กลับไปทำไร่ที่บ้านนอกหลาย
เดือน เพิ่งจะกลับมากลางกรุงเทพฯ ไม่นานนี้แหละครับ”

“อ้อ” เธอมองเขาอย่างเพ่งพิศ “ติดคุกทำอะไร”

“บุกรุกและทำร้ายร่างกายครับ”

“ไปทำอะไรใครเขาเข้าล่ะ”

ชายหนุ่มขบกราม น้ำเสียงพรวดด้วยความแค้นเมื่อนึกถึง
“ความจริงผมต่างหากที่ถูกทำร้าย ฝ่ายนั้นสร้างหลักฐาน
และพยานขึ้นมาปรักปรำ เขารวยผมถึงสู่เขาไม่ได้”

เธอปลอบว่า “ติดแค่ปีเดียวก็ดีแล้วนะ”

“ได้รับลดหย่อนเพราะมีความประพฤติดีครับ”

“ฉันก็ดูว่าเธอเป็นคนดีนะ ชื่ออะไรหรือ”

“สหัสครับ”

“ชื่อแปลกดี ฉันสร้อยระย้า”

คราวนี้ชายหนุ่มหันมามองอย่างสะอูดใจ เพราะเคยได้ยินชื่อนี้
มาก่อน

“มาทำงานกับฉันไหม สหัส”

“งานอะไรครับ”

“เป็นบอดีการ์ดของฉันไง ขับรถให้ฉันนั่ง คุ้มกันฉันจาก
โจรผู้ร้าย”

ชายหนุ่มนิ่งไป งานขับรถให้ผู้หญิงไม่เคยอยู่ในความคิด
ของเขามาก่อน แต่ในเวลาที่เขาต้องการที่สุดก็คืองานสุจริตที่จะ
ช่วยให้เขาเลี้ยงชีวิตตนเองในเมืองหลวงแห่งนี้ได้

“ฉันจ่ายดีนะ มีอาหารและที่พักให้ด้วย”

“ครับ” เขารับคำ

อีกฝ่ายยิ้มอย่างพอใจ

เธอบอกทางให้เลี้ยวรถ อีกครู่หนึ่งรถยนต์คันหรูก็ปักหัวเข้า
จอดที่ประตูอัลลอยด์ลายสวยของรอปรั้วกว้าง สาวใหญ่เปิดประตู
รั้วโดยเครื่องบังคับไร้สายที่วางอยู่ในช่องเก็บของ บอกให้เขาแล่นรถ
เข้าไปจอดที่หน้าตึก

“พรุ่งนี้ถ้าอยากจะทำงานก็มาแต่เช้าเลยนะ”

“ครับผม”

“จำทางได้ไหม”

“ได้ครับ”

เธอเปิดกระเป๋าหยิบเงินออกมาวางให้ปีกหนึ่งโดยไม่นับ สหัส
มองอย่างลั้งเล

“เอาไปซิ จะได้ซื้อเสื้อผ้าใหม่ๆ ใส่มาทำงานด้วยยังไงล่ะ
ฉันไม่อยากได้บอดีการ์ดซอมซอจะบอกให้”

ชายหนุ่มพนมมือไหว้ก่อนจะหยิบเงินขึ้นมา

“งั้นผมลาละครับ”

“เดี๋ยวซิ ดึกปานนี้แล้วเธอจะไปยังง” อีกฝ่ายตัดทานไว้
แล้วก็พูดต่อด้วยคำพูดที่ทำให้ชายหนุ่มแปลกใจเป็นที่สุด “ขับรถคันนี้
กลับไปเถอะ พรุ่งนี้ขับกลับมาแล้วช่วยหาบุญแจให้ด้วยก็แล้วกัน”

“อย่าเลยครับ ผมเดินไปหารถกลับได้ ที่พักผมไม่มีที่จอด
รถที่ปลอดภัยด้วย”

“เอาไปเถอะ” อีกฝ่ายยืนยัน “อะไรกัน ฉันรับเธอเป็น
บอดีการ์ด แต่รถคันเดียวเธอก็ดูแลไม่ได้หรือ”

ชายหนุ่มนิ่งไป สร้อยระย้ากลัวว่าเขาจะไม่กลับมากระมัง

หรือไม่เช่นนั้นเธอก็กำลังลงใจเขาโดยใช้รถยนต์หรูราคาหลายล้านบาทเป็นเดิมพัน...

สาวใหญ่มิได้แต่งหน้าจัดจ้านเช่นที่เห็นในยามค่ำคืนเมื่อเขากลับมาหาตามที่นัดหมายไว้ เธอแต่งชุดทำงานที่เรียบแต่หรูหราสวมกำไลข้อมือและแหวนพลอยล้อมเพชรรวบเข้าชุดกัน โบหน้าเธอเปล่งประกายเมื่อเห็นเขา ดวงตาสวยในกรอบมาศคารำหนา ระริกาววับจนสหัสทำตัวไม่ถูก

เขาส่งกฤษฎณ์ให้เธอ

“มันหล่นอยู่ในชอกเบาะครับ”

สร้อยระย้าหัวเราะ “โชคดียี่สิบตอนนั้นฉันตกใจเลยทำหล่นลงไปไม่อย่างนั้นพวกนั้นคงได้รถไปแล้วละ”

“ดูเหมือนถ้าเป็นอย่างนั้นจริงคุณคงจะไม่เสียดายเท่าไรหรอกไม่ใช่หรือครับ”

“ทำไมพูดอย่างนั้นล่ะ เพราะว่าฉันให้เธอขับกลับไปนะหรือ” สาวใหญ่ถามอย่างเข้าใจ พูดเจือหัวเราะว่า “รู้ไหมว่าถ้าเข้านี้เธอไม่กลับมา ฉันคงเสียดายเธอมากกว่าเสียดายรถนะ”

ชายหนุ่มเข้าใจความหมาย

เธอพาเขาไปยังตึกสองชั้นหลังเล็กกระทัดรัดที่ริมรั้ว

“นี่เป็นบ้านของตัวเอง ปลุกไว้แต่ไม่ได้อยู่ เวลาไม่มีใครมาจากที่ไกลก็ให้มาพักที่นี่ เธอเข้ามาอยู่ก่อนจนกว่าจะหาที่อยู่ใหม่ได้ก็แล้วกัน”

“คงไม่ต้องรบกวนถึงอย่างนั้นหรอกครับ”

“เกรงใจอะไรกันล่ะ ทำตัวให้เหมือนเพื่อนเถอะ อย่าคิดว่าตัวเองเป็นลูกจ้างเลย ฉันมีลูกจ้างอยู่มากเกินไปแล้วรู้ไหม”

ชายหนุ่มอ่านสีหน้าท่าทีของอีกฝ่ายออก ไม่รู้ว่าควรจะดีใจหรือกังวล ที่สร้อยระย้าชอบเขามากเพียงนี้ เสียงตอบรับเคร่งขรึม

“ขอบคุณครับ”

“แต่เธอต้องนำหลักฐานสำหรับสมัครงานมาทำให้ถูกต้องตามระเบียบด้วยนะ มีหรือเปล่า ถ้าไม่มีอะไรก็เอาแค่บัตรประชาชนและใบขับขี่ก็พอ พรุ่งนี้ฉันจะพาเธอไปบริษัท วันนี้เธอกลับไปเตรียมตัวให้พร้อม ส่วนฉันจะให้เด็กจัดที่ทางที่ออฟฟิศให้... อ้อ... แล้วไม่ต้องไปพูดกับใครล่ะว่าเคยติดคุกมา ฉันไม่อยากจะให้เธอเด่นดังเกินหน้านะ”

“ครับผม”

สร้อยระย้าทำท่าคิด “ฉันอยู่ที่บ้านหลังใหญ่กับพี่ชายและหลานชายอีกคนหนึ่ง พรุ่งนี้ฉันจะพาเธอไปแนะนำกับพวกเขา สหัสคงไม่ว่านะถ้าฉันจะสร้างเรื่องว่าเพื่อนของฉันส่งเธอมา มันดีกว่าจะบอกกับพวกเขาว่าเราเพิ่งพบกันข้างถนนเมื่อคืนนี้เอง”

“ครับ” เขาได้แต่รับคำตามเคย

แล้วสหัสก็มีโต๊ะทำงานใกล้ประตูห้องทำงานใหญ่ของสร้อยระย้า ตรงหน้าเขาคือสาวเลขานุการและเสมียนหนุ่มสาวหลายคน ทุกคนมองเขาอย่างทึ่ง ปฏิบัติต่อเขาด้วยท่าทีเกรงอกเกรงใจโดยประเมินความสำคัญของเขาเอาจากท่าทีของสร้อยระย้านั่นเอง

สร้อยระย้าบอกทุกคนว่าสหัสเป็นคนที่เพื่อนของเธอแนะนำมา สาวใหญ่เสกสรรประวัติของเขาขึ้นใหม่แล้วชักซ้อมให้พูดตรงกัน “ถ้าไม่แน่ใจอะไรก็ทำเฉยๆ ไว้ ไม่มีใครกล้ามาซักฟอกตะต๋องสหัสหรอก”

เพียงไม่กี่วันที่อยู่ด้วยกันชายหนุ่มก็รู้ว่าสร้อยระย้าเป็นคนที่ทุกคนกลัวและยำเกรง แม้แต่บุญยงซึ่งเป็นพี่ชายก็ยังตามใจเธอทุกอย่าง บุญยงเป็นหุ้นส่วนใหญ่ในบริษัทนี้ แต่กลับไปทำงานอื่นทั้งงานนี้ให้น้องสาวดูแลมานานแล้ว

เธอส่งงานให้เขาทำเพื่อจะไม่เบียดหน้ายกเก้าอี้ในที่ทำงาน ครั้นพอออกข้างนอกก็ตามกันราวกับเงาจนตกเป็นเป้าสายตา

แต่ไม่มีใครกล้าเอามาพูดถึงแม้สักคำ.....